

relse ved noget Saadant, men det er jo netop det, der har vilst sig, at der slet ikke er; der har jo ikke været nogen væsentlig, neppe nogen mærkelig Besparselse ved denne Ombytning, og naar der ikke er det, tror jeg, det maa staa uimodfagt, at man ved Ombytning af Amtstuer med Filialer taber fra Statens Side væsentlig i den Sikkerhed, man har nu, og at der tabes end Mere fra Beboernes Side ved kun at have en Amtstuefilial istedetfor en Amtstue. Saa ofte disse Spørgsmaal have ligget for i den Tid, jeg har haft med dem at gjøre, har jeg gjort disse Betragtninger gjældende, men tidligere har jeg ikke været saa heldig at finde en tilstræffelig Tilslutning til min Betragtning af Sagen til at forhindre, at den ene Amtstue efter den anden er bleven ombyttet med Amtstuefilialer. Mit Standpunkt ligeoverfor disse Spørgsmaal har stadig været det samme, som det er nu, at det er en meget uheldig Vej, man er kommen ind paa, uheldig for Statsadministrationen og uheldig for Beboerne, for dem, der skulle benytte Amtstuen. Jeg kan altsaa kun være meget tilfreds med, naar man nu fra Repræsentationens Side, skjøndt noget sent, kommer til den Betragtning, at man ikke bør fortsætte med Nedlæggelsen af Amtstuer og Ombytning af dem med Amtstuefilialer. Dengang dette Lovforslag blev behandlet i næstforrige Samling i Folkethinget, gik man fra Folkethingets Flertals Side ind paa en delvis Fyldestgjørelse af de Duffer, som jeg fremstillede med Hensyn til de i Lovforslaget foreliggende Spørgsmaal. Man gik ind paa at fastholde, ganske vist under et andet Navn, men i Realiteten, en virkelig Amtstue i Kolding, Noget, der jo absolut var imod, hvad man fra den Side har betragtet som et Princip i Løven af 1870, thi da vilde der jo blive to Amtstuer i Veile Amt. Smidlertid, man gik, ikke med Navnet Amtstue, men under et andet Navn, ind paa, at der i Virkeligheden blev en Oppehørsstue i Kolding, udstyret paa samme Maade som en Amtstue, og man gik fremdeles ind paa, at de øvrige af de tre mindre Amtstuer, om hvis Nedlæggelse der var Spørgsmaal, skulde erstattes med Amtstuefilialer, Noget, som man jo ved en tidligere Behandling af Lovforslaget ikke havde villet. Min Stilling ligeoverfor dette var selvfølgelig den, at jeg ikke kunde hævde det absolut Utilstbedelige eller Umulige i at nedlægge disse tre Amtstuer, efterat man havde nedlagt en hel Række af tilsvarende mindre Amtstuer, saa at jeg altsaa maatte erkjende, at det i disse Tilfælde var ligejaa tilstbedeligt som i de forudgaaende Tilfælde

at ombytte disse tre mindre Amtstuer med Amtstuefilialer, og ved Siden deraf maatte jeg ogsaa erkjende, at Amtstuen i Kolding vilde gjøre den samme Nytt under dette andet Navn, som om den havde Navn af Amtstue; naar den kun havde Karakteren af et fast Embede med kongelig Udnævnelse og iøvrigt med en Amtsforvalter lig med andre Amtsforvaltere, saa var naturligvis Navnet mig temmelig ligegyldigt. Det ærede Medlem har forsaavidt Ret i, at jeg har kunnet erkjende denne Ordning for at være antagelig, men det forekommer mig, at der fra den Erkjendelse, at en Endring, som foreslaas i den ene af Rigsdagens Afdelinger, er antagelig, er meget langt til, at vedkommende Minister skulde lægge hele sin Vægt i Vægtstaaen for at drive denne Vedtagelse igjennem i det andet Thing. Naar det Vedtagne gaar ud paa en Ordning, som han baade i dette og det andet Thing stadig har udtalt som efter sin Overbevisning kun en taalelig Ordning og langt fra den Ordning, som i og for sig var den ønskelige, saa forekommer det mig at være noget Meget at forlange, at en Minister, naar dette Thing nu tror at maatte hævde den Anskuelse, som Ministeren stadig har gjort gjældende som sin, den, at der ikke er Noget vundet, men kun er Noget tabt ved at ombytte Amtstuer med Amtstuefilialer, skulde ligeoverfor dette Thing søge at anvende al den Indflydelse, han maaste maatte være i Besiddelse af, for at bringe dette Thing til at gaa imod, hvad der er Ministerens egentlige og tidligere altid aabent udtalte Mening om Forholdet.

H. Chr. Hansen: Jeg vil kun overfor den høitærede Finanzministers Bemærkning om, at Loven af 2den Juli 1870 ikke er bindende for Fremtiden, tillade mig for det Første at henvide til, hvad jeg allerede strax henlede Opmærksomheden paa, nemlig en Udtalelse af det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Krieger). Dette Medlem har sikket et saa grundigt Kjendskab til de fleste Loves Tilblivelsesmaade, at man ueppe tør drage i Tvivl, at hans Udtalelse var fuldkommen berettiget og rigtig. Det næste Hensyn, som var Usandsynligheden af at gennemføre noget meget væsentlig Afvigende fra det, vi have foreslaaet, har den høitærede Finanzminister ved sit Foredrag ikke gjort uberettiget for vort Vedkommende; den høitærede Finanzminister oplyste ikke, at der nu var en større Sandsynlighed for ham end tidligere for at gennemføre et Lovforslag som det, der nu foreligger. Jeg fastholder derfor min tidligere Udtalelse.